Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (десети състав)

9 ноември 2023 година*

„Преюдициално запитване — Пространство на свобода, сигурност и правосъдие — Връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни — Директива 2008/115/ЕО — Член 3, точка 2 — Понятие за незаконен престой — Директива 2013/32/ЕС — Кандидат за международна закрила — Член 9, параграф 1 — Право за оставане в държавата членка до разглеждането на молбата — Решение за връщане, прието преди приемането на решението на първа инстанция за отхвърляне на молбата за международна закрила“

По дело C-257/22

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Krajský soud v Brně (Окръжен съд Бърно, Чехия) с акт от 28 февруари 2022 г., постъпил в Съда на 14 април 2022 г., в рамките на производство по дело

CD

срещу

Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky,

СЪДЪТ (десети състав),

състоящ се от: Z. Csehi, председател на състава, E. Regan (докладчик), председател на пети състав, и D. Gratsias, съдия,

генерален адвокат: J. Richard de la Tour,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за чешкото правителство, от A. Edelmannová, M. Smolek и J. Vláčil, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от A. Azéma, A. Katsimerou и M. Salyková, в качеството на представители,

* Език на производството: чешки.

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 4, параграфи 2 и 3 и член 5 от Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни (ОВ L 348, 2008 г., стр. 98), разглеждани във връзка с членове 2 и 4 и член 19, параграф 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между алжирския гражданин CD и Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky (Министерство на вътрешните работи на Чешката република, дирекция „Политика в областта на убежището и миграцията“, наричано по-нататък „Вътрешното министерство“) по повод на решение за връщане, издадено по отношение на този гражданин от Ředitelství služby cizinecké policie (управление на служба „Чужденци“ на полицията, наричано по-нататък „управлението за чужденците“) (наричано по-нататък „разглежданото решение за връщане“).

Правна уредба

Правото на Съюза

Директива 2008/115

3 Съгласно съображения 9 и 12 от Директива 2008/115:

„(9) В съответствие с [Директива 2005/85/ЕО на Съвета от 1 декември 2005 година относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите членки (ОВ L 326, 2005 г., стр. 13; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 242)] гражданин на трета страна, който е подал молба за убежище в държава членка, не следва да бъде считан за лице, което е в незаконен престой на територията на държавата членка, до влизането в сила на отрицателно решение относно молбата или на решение, прекратяващо правото му на престой като кандидат за убежище.

[…]

(12) Следва да се вземе под внимание положението на граждани на трети страни, които са в незаконен престой, но не могат все още да бъдат изведени. Техните основни ежедневни потребности следва да бъдат определени съгласно националното законодателство. За да могат да докажат специфичното си положение в случай на административен контрол или проверки, на тези лица следва да бъде предоставено писмено потвърждение за тяхното положение. Държавите членки следва да

разполагат със свобода на преценка по отношение на модела и формата на писменото потвърждение и следва също така да могат да го включват в решения, свързани с връщането, приети съгласно настоящата директива“.

4 Член 2 от Директива 2008/115 е озаглавен „Приложно поле“ и параграф 1 от него гласи:

„Настоящата директива се прилага по отношение на граждани на трети страни, които са в незаконен престой на територията на държава членка“.

5 Член 3 от Директивата е озаглавен „Определения“ и точки 2 и 4 гласят:

„За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

[…]

2. „незаконен престой“ е всяко присъствие на територията на държава членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, изложени в член 5 от [Регламент (ЕО) № 562/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 година за създаване на Кодекс на Общността за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници) (ОВ L 105, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 8, стр. 5)], или на други условия за влизане, престой или пребиваване в тази държава членка;

[…]

4. „решение за връщане“ е административно или съдебно решение или друг акт, което определя или обявява за незаконен престоя на гражданин на трета страна и налага или постановява задължение за връщане;

[…]“.

6 Член 5 от посочената директива е озаглавен „Принцип на „забрана за връщане“, висши интереси на детето, семеен живот и здравословно състояние“ и в частност предвижда, че при прилагането на тази директива държавите членки се съобразяват с принципа на забраната за връщане (non-refoulement).

7 Член 6 от Директива 2008/115 е озаглавен „Решение за връщане“ и параграф 1 от него предвижда:

„Държавите членки издават решение за връщане на всеки гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на тяхна територия, без да се засягат изключенията, посочени в параграфи 2—5“.

Директива 2013/32/ЕС

8 Член 9 от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила (ОВ L 180, 2013 г., стр. 60) е озаглавен „Право за оставане в държавата членка до разглеждането на молбата“ и параграф 1 от него гласи:

„Кандидатите могат да останат в държавата членка единствено за целите на процедурата, докато решаващият орган се произнесе, в съответствие с процедурите на първа инстанция, установени в глава III. Това право за оставане в държавата членка не съставлява право на пребиваване“.

9 Член 36 от Директива 2013/32 е озаглавен „Понятие за сигурна страна на произход“ и гласи:

„1. Една страна, която е определена като сигурна страна на произход в съответствие с настоящата директива, след индивидуално разглеждане на молбата може да се счита за сигурна страна на произход за конкретен кандидат единствено ако:

а) лицето е гражданин на тази страна; или

б) лицето е без гражданство и преди обичайно е пребивавало в тази страна;

и лицето не е посочило сериозни основания да се смята, че страната не е сигурна страна на произход в неговите конкретни обстоятелства и от гледна точка признаването му за лице, на което е предоставена международна закрила в съответствие с Директива 2011/95/ЕС [на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (ОВ L 337, 2011 г., стр. 9)].

2. Държавите членки уреждат в своето национално законодателство допълнителни норми, ред и условия за прилагането на понятието сигурна страна на произход“.

10 Член 37 от Директива 2013/32 е озаглавен „Национално определяне на трети страни като сигурни страни на произход“ и предвижда:

„1. Държавите членки могат да запазят или приемат законодателство в съответствие с приложение I за национално определяне на сигурни страни на произход за целите на разглеждането на молби за международна закрила.

2. Държавите членки правят редовен преглед на ситуацията в трети страни, определени като сигурни страни на произход в съответствие с настоящия член.

[…]“.

Чешкото право

11 Член 120a, параграф 1, буква b) от Zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (Закон № 326/1999 за пребиваването на чужденците на територията на Чешката република и за изменение на някои закони), в приложимата му в главното производство редакция (наричан по-нататък „Законът за чужденците“), гласи:

„При вземането на решение за извеждане по реда на членове 119 и 120 полицията е длъжна да поиска от министерството да издаде задължително становище дали извеждането на чужденеца е възможно (член 179); тази разпоредба не се прилага,

[…]

b) ако чужденецът идва от сигурна страна на произход по смисъла на друга законова разпоредба и не е изтъкнал обстоятелства, които да сочат, че може да бъде изложен на реална опасност по смисъла на член 179.

[…]“.

12 Съгласно член 179, параграфи 1 и 2 от Закона за чужденците:

„(1) Извеждането на чужденеца не е възможно, когато има основателни опасения, че той би бил изложен на реална опасност в случай на връщане в страната, на която е гражданин, а ако няма гражданство — в страната на последното си постоянно пребиваване.

(2) Реална опасност по смисъла на този закон представлява връщането в нарушение на член 3 от [Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“)]“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

13 На 30 септември 2021 г. жалбоподателят в главното производство, който е алжирски гражданин, се явява в център за задържане на граждани на трети страни и подава молба за международна закрила. Тъй като пребивава на чешка територия без разрешение за пребиваване и без валиден документ за пътуване, на 8 октомври 2021 г. полицията образува производство за извеждането му от страната.

14 При изслушването си жалбоподателят в главното производство заявява, че Алжир не е сигурна страна, и по-конкретно, че държавните органи не са в състояние да защитят алжирските граждани. Той посочва, че там е заплашен със смърт от семейството на жертвата от едно сбиване, при което станал свидетел на убийство. Той твърди, че макар алжирският съд да го е признал за невинен, от страх заради тази заплаха не можел да се връща вкъщи денем, а трябвало да чака нощта, за да се прибере.

15 С разглежданото решение за връщане, прието на 12 октомври 2021 г., управлението за чужденците разпорежда жалбоподателят в главното производство да бъде изведен от страната, и определя едногодишен срок, в който да не бъде допускан да влиза на територията на държавите членки.

16 Управлението за чужденците приема, че няма пречка за извеждането на жалбоподателя в главното производство от територията на Чехия, тъй като не са налице основателни опасения, че би бил изложен на реална опасност в страната си на произход по смисъла на член 179, параграфи 1 и 2 от Закона за чужденците.

17 В това отношение управлението за чужденците констатира, че Алжир е включен в списъка на сигурните страни на произход, който се съдържа във Vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců (Наредба № 328/2015 за прилагането на Закона за убежището и Закон № 221/2003 за временната закрила на чужденците), в приложимата ѝ в главното производство редакция (наричана по-нататък „Наредба № 328/2015“).

18 Жалбоподателят в главното производство подава жалба по административен ред против разглежданото решение за връщане, но тя е отхвърлена с решение на Вътрешното министерство от 6 декември 2021 г.; тогава жалбоподателят сезира Krajský soud v Brně (Окръжен съд Бърно, Чехия), запитващата юрисдикция. Пред тази юрисдикция той в частност изтъква, че въпросното решение е взето по общи съображения, свързани с това, че Алжир е сигурна страна на произход съгласно Наредба № 328/2015, докато всъщност е трябвало да се направи индивидуална преценка на отнасящите се конкретно до него обстоятелства.

19 Запитващата юрисдикция се съмнява дали за целите на преценката дали решението за връщане на гражданин на трета страна е издадено в нарушение на принципа на забраната за връщане (non-refoulement), правото на Съюза допуска държавите членки, от една страна, да прилагат предвиденото в член 36 от Директива 2013/32 понятие „сигурна страна на произход“ в контекста на установения с Директива 2008/115 режим за връщането на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, а от друга страна, да тълкуват принципа на забраната за връщане (non-refoulement) като обхващащ единствено забраната на малтретирането.

20 Що се отнася до понятието „сигурна страна на произход“, запитващата юрисдикция отбелязва, че то не се среща в Директива 2008/115, но прилагането му в рамките на процедурите за връщане опростява процесуалните задачи на полицията, тъй като ѝ спестява задължението да извършва конкретна оценка за наличието на риск от нарушаване на принципа на забраната за връщане (non-refoulement) в държавата на местоназначение във всеки частен случай на връщан гражданин на трета страна. Прилагането на това понятие обаче би затруднило положението на гражданина на третата страна, понеже той би се оказал длъжен да оборва презумпцията, че страната му на произход е сигурна.

21 Що се отнася до принципа на забраната за връщане (non-refoulement), запитващата юрисдикция подчертава, че член 19, параграф 2 от Хартата и член 3 от ЕКПЧ, така както е тълкуван в практиката на Европейския съд по правата на човека, предвиждат по-широк обхват на този принцип в сравнение с произтичащия от член 179, параграф 2 от Закона за чужденците, който ограничава обхвата му до забраната на малтретирането.

22 Освен това запитващата юрисдикция смята, че Чешката република не изпълнява задължението си по член 37, параграф 2 от Директива 2013/32 да прави редовен преглед на ситуацията в третите страни, определени като сигурни страни на произход в съответствие с този член. Затова според нея се поставя по-конкретно въпросът дали четири години след

публикуването на източниците, въз основа на които Алжир е определен за сигурна страна на произход, и три години след включването на Алжир в Наредба № 328/2015 все още е обоснован изводът, че Алжир е сигурна страна.

23 При тези обстоятелства Krajský soud v Brně (Окръжен съд Бърно) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 4, параграфи 2 и 3 и член 5 in fine от Директива [2008/115] във връзка с членове 2 и 4 и член 19, параграф 2 от [Хартата] да се тълкуват в смисъл, че при преценката дали решението за връщане по член 6 от Директива 2008/115 не води до нарушение на принципа на забраната за връщане (non-refoulement), не допускат да се прилага понятието за сигурна страна на произход по членове 36 и 37 от Директива [2013/32] във връзка с тясната дефиниция на принципа на забраната за връщане (non-refoulement), обхващаща единствено забраната на малтретирането по смисъла на член 4 от Хартата и член 3 от [ЕКПЧ]?“.

По преюдициалния въпрос

24 С въпроса си запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 4, параграфи 2 и 3 и член 5 от Директива 2008/115, разглеждани във връзка с членове 2 и 4 и член 19, параграф 2 от Хартата, трябва да се тълкуват в смисъл, че принципът на забраната за връщане (non-refoulement) не допуска да се приеме решение за връщане по отношение на гражданин на трета страна в незаконен престой на територията на държава членка, когато той твърди пред органите на тази държава членка, че в страната си на произход би бил подложен на заплахи за живота си от частни лица, и дали за съответната държава членка е възможно да прилага понятието „сигурна страна на произход“ по смисъла на членове 36 и 37 от Директива 2013/32 за целите на преценката на риска от нарушаване на посочения принцип при подобни обстоятелства.

25 В писменото си становище Европейската комисия изразява съмнения в допустимостта на разглежданото тук преюдициално запитване. По-конкретно, тя отбелязва, че както видимо следва от националната преписка, молбата за международна закрила не е била разгледана от компетентните органи преди образуването на процедурата за извеждане, а при това положение в настоящия случай изобщо не е трябвало да се прилагат националните разпоредби, които транспонират Директива 2008/115. Комисията също така посочва, че в производството по подадената до запитващата юрисдикция жалба против разглежданото решение за връщане жалбоподателят в частност твърди, че неправилно е била образувана процедура за извеждането му, въпреки че все още не е била разгледана молбата му за международна закрила.

26 В настоящия случай от акта за преюдициално запитване следва, че на 30 септември 2021 г. жалбоподателят в главното производство е подал молба за международна закрила до Чешката република, а на 12 октомври 2021 г. управлението за чужденците е издало спрямо него разглежданото решение за връщане заедно със забрана за влизане.

27 След две искания за разяснения, отправени от Съда на 26 януари и 1 март 2023 г. въз основа на член 62, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда, запитващата юрисдикция в частност потвърждава, от една страна, че с решение от 25 ноември 2021 г. Вътрешното министерство е отхвърлило молбата за международна закрила на жалбоподателя в

главното производство, а от друга страна, че в производството по подадената до нея жалба против разглежданото решение за връщане жалбоподателят в частност твърди, че предвид молбата му за международна закрила не е трябвало да се образува процедура за извеждането му от страната.

28 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика въпросите, които са свързани с тълкуването на правото на Съюза и са поставени от националния съд в нормативната и фактическа рамка, която той определя съгласно своите собствени правомощия и проверката на чиято точност не е задача на Съда, се ползват с презумпция за релевантност. Съдът може да откаже да се произнесе по отправено от национална юрисдикция запитване само ако е очевидно, че исканото тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, или когато проблемът е от хипотетично естество (решение от 12 януари 2023 г., Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság, C-132/21, EU:C:2023:2, т. 24 и цитираната съдебна практика).

29 В настоящия случай обаче управлението за чужденците е приело решение за връщане по отношение на жалбоподателя в главното производство. Наред с това запитващата юрисдикция е сезирана със спор, чийто предмет е законосъобразността на посоченото решение, а отправеният въпрос се отнася до тълкуването на разпоредбите на Директиви 2008/115 и 2013/32, които са релевантни от гледна точка на основанията за незаконосъобразност на това решение, които изтъква жалбоподателят в главното производство според запитващата юрисдикция. В този смисъл от представената на Съда преписка не следва очевидно, че исканото тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или предмета на спора в главното производство или че повдигнатият от запитващата юрисдикция проблем е от хипотетично естество.

30 Ето защо поставеният въпрос не е недопустим, противно на твърденията на Комисията.

31 Същевременно съгласно постоянната съдебна практика в рамките на въведеното с член 267 ДФЕС производство за сътрудничество между националните юрисдикции и Съда задачата на последния е да предостави на националната юрисдикция всички насоки за тълкуване на правото на Съюза, които могат да бъдат полезни за решаването на делото, с което е сезирана, независимо дали тази юрисдикция е споменала съответната разпоредба в изложението на въпроса си (решение от 21 септември 2017 г., Aviva, C-605/15, EU:C:2017:718, т. 21 и цитираната съдебна практика).

32 В съответствие с тази съдебна практика в настоящия случай следва най-напред да се разгледа въпросът дали Директива 2008/115 изобщо е приложима при обстоятелства като обсъжданите в главното производство, а именно когато решението за връщане е прието преди приемането на решението на първа инстанция за отхвърляне на молбата за международна закрила.

33 В началото следва да се отбележи, че разглежданата в главното производство заповед за извеждане от територията на страната представлява „решение за връщане“ по смисъла на член 3, точка 4 от Директива 2008/115, тоест административно или съдебно решение или друг акт, който определя или обявява за незаконен престоя на гражданин на трета страна и налага или постановява задължение за връщане.

34 Съгласно член 2, параграф 1 от Директива 2008/115 същата се прилага по отношение на граждани на трети страни, които са в незаконен престой на територията на държава членка. Що се отнася по-конкретно до решенията за връщане, член 6, параграф 1 от тази директива предвижда, че по принцип държавите членки издават такова решение по отношение на всеки гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на тяхна територия.

35 При това положение, за да се определи дали може да се приема решение за връщане по отношение на гражданин на трета страна през периода от подаването на молбата му за международна закрила до приемането на решението на първа инстанция по тази молба, трябва да се прецени дали през този период съответният гражданин е в незаконен престой по смисъла на Директива 2008/115 (вж. по аналогия решение от 19 юни 2018 г., Gnandi, C-181/16, EU:C:2018:465, т. 38).

36 В това отношение, видно от определението на понятието „незаконен престой“ в член 3, точка 2 от тази директива, гражданинът на трета страна е в незаконен престой поради самия факт, че присъства на територията на държава членка, без да отговаря на условията за влизане, престой или пребиваване в нея (решение от 19 юни 2018 г., Gnandi, C-181/16, EU:C:2018:465, т. 39 и цитираната съдебна практика).

37 Съгласно член 9, параграф 1 от Директива 2013/32 обаче кандидатът за международна закрила може да остане на територията на държавата членка, в която е подал молбата си, единствено за целите на процедурата, до приемането на решението на първа инстанция за отхвърляне на тази молба. Наистина, както изрично се посочва в текста на тази разпоредба, това право за оставане на територията на държавата членка не представлява право на пребиваване, но при все това в частност от съображение 9 от Директива 2008/115 следва, че посоченото право е пречка престоят на кандидата за международна закрила да се определи като „незаконен“ по смисъла на тази директива през периода от подаването на молбата му за международна закрила до приемането на решението на първа инстанция по нея (вж. в този смисъл решение от 16 ноември 2021 г., Комисия/Унгария (Инкриминиране на оказването на помощ на търсещите убежище лица), C-821/19, EU:C:2021:930, т. 137 и цитираната съдебна практика).

38 Както недвусмислено следва от текста на член 9, параграф 1 от Директива 2013/32, предвиденото в тази разпоредба право на кандидата за международна закрила да остане в държавата членка, в която е подал молбата си, се прекратява с приемането от компетентните органи на тази държава членка на решението на първа инстанция за отхвърляне на посочената молба. При липсата на право или на разрешение за пребиваване, предоставено на кандидата на друго правно основание, и по-специално съгласно член 6, параграф 4 от Директива 2008/115, което да позволява на кандидата, чиято молба е била отхвърлена, да отговори на условията за влизане, престой или пребиваване в съответната държава членка, последицата от това решение за отхвърляне е, че веднага след неговото приемане кандидатът не отговаря повече на тези условия, така че престоят му става незаконен (вж. по аналогия решение от 19 юни 2018 г., Gnandi, C-181/16, EU:C:2018:465, т. 41).

39 Ето защо, като се има предвид, че през периода от подаването на молбата за международна закрила до приемането на решението на първа инстанция по нея наличието на разрешение за оставане изключва незаконността на престоя на кандидата, а съответно и приложимостта

на Директива 2008/115 спрямо него, през този период не може да се приема решение за връщане спрямо него (вж. в този смисъл решение от 19 юни 2018 г., Gnandi, C-181/16, EU:C:2018:465, т. 46, 58 и 59).

40 Обратно, решение за връщане на заинтересования по принцип може да се приеме веднага след отхвърлянето на молбата за международна закрила или едновременно с отхвърлянето ѝ, с един и същ административен акт (решение от 19 юни 2018 г., Gnandi, C-181/16, EU:C:2018:465, т. 59).

41 При все това не може от съображенията в точки 33—40 от настоящото решение да се заключи, че ако решението за връщане е издадено с цел извеждане на гражданина на трета страна поради незаконността на престоя му преди молбата му за международна закрила, това обстоятелство би било основание да може компетентният орган на държавата членка, сезирана от този гражданин на трета страна с молба за международна закрила, да приеме такова решение за връщане след подаването на посочената молба, но преди да е взето решение на първа инстанция по нея.

42 Разбира се, както вече е постановявал Съдът, от съображение 12 от Директива 2008/115 става ясно, че тя се прилага по отношение на граждани на трети страни, които, макар да са в незаконен престой, имат разрешение да останат законно на територията на съответната държава членка, доколкото все още не могат да бъдат изведени. Както обаче следва от точка 37 от настоящото решение, член 9, параграф 1 от Директива 2013/32, разглеждан в светлината на съображение 9 от Директива 2008/115, трябва да се тълкува в смисъл, че правото на кандидата за международна закрила да остане на територията на съответната държава членка през периода от подаването на молбата му до приемането на решението на първа инстанция по нея, е пречка за определянето на престоя на заинтересования през този период като „незаконен“ по смисъла на Директива 2008/115 (вж. в този смисъл решение от 19 юни 2018 г., Gnandi, C-181/16, EU:C:2018:465, т. 46 и 47). В това отношение е без значение, че решението за връщане евентуално се отнася до периода, през който кандидатът е бил в незаконен престой на територията на съответната държава членка — преди подаването на молбата му за международна закрила.

43 По съображенията, изложени в точки 33—42 от настоящото решение, не следва да се отговаря на поставения от запитващата юрисдикция въпрос дали разпоредбите на правото на Съюза, и по-конкретно разпоредбите на Директива 2008/115, посочени в точка 24 от настоящото решение, допускат да се приеме решение за връщане по отношение на гражданин на трета страна в незаконен престой на територията на държава членка при описаните в същата точка от настоящото решение обстоятелства и дали за тази държава членка е възможно да прилага понятието „сигурна страна на произход“ по смисъла на членове 36 и 37 от Директива 2013/32 за целите на преценката на риска от нарушаване на принципа на забраната за връщане (non-refoulement) в случай на приемане на такова решение.

44 По всички изложени по-горе съображения на преюдициалното запитване следва да се отговори, че член 2, параграф 1 и член 3, точка 2 от Директива 2008/115, разглеждани в светлината на съображение 9 от тази директива и във връзка с член 9, параграф 1 от Директива 2013/32, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат да се приема решение за връщане по член 6, параграф 1 от Директива 2008/115 по отношение на гражданин на трета

страна след подаването на молбата му за международна закрила, но преди да е взето решение на първа инстанция по тази молба, и то независимо от периода на престой, до който се отнася посоченото решение за връщане.

По съдебните разноски

45 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (десети състав) реши:

Член 2, параграф 1 и член 3, точка 2 от Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, разглеждани в светлината на съображение 9 от тази директива и във връзка с член 9, параграф 1 от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила,

трябва да се тълкуват в смисъл, че

не допускат да се приема решение за връщане по член 6, параграф 1 от Директива 2008/115 по отношение на гражданин на трета страна след подаването на молбата му за международна закрила, но преди да е взето решение на първа инстанция по тази молба, и то независимо от периода на престой, до който се отнася посоченото решение за връщане.

Подписи